

## מסורת הש"ס

(א) כתובות סט, (ב) כתובות קא: קב, (ג) [ציה י:], (ד) [לעיל מח:], (ה) [בדפו"ר אמר], (ו) [ב"ב מ.], (ז) [טעות הדפוס],

## גליון הש"ס

רש"י ד"ה ונמלה וכו'  
בשעת בגרות. זה כל"ע מאד:

## הגהות הב"ח

(ח) גמ' שניה ויתרה א"ל  
כז"ל ואות ו נמחק:

## מוסף רש"י

[illegible]

## מוסף תוספות

[illegible]

## הניזקין פרק חמישי גיטין

מלווה על פה שהיא קצובה  
שזה משפט הצנות \* צשעת  
הכנסת פרנסת מדונייתן לצד  
ספיקה שניה לגבות. פרנסתה

שלא ניסת: עד שמת הבן. ונפלה  
כל הירושה לפני שתייה: שניה  
וייתרה. איבדה עישור נכסים שלה  
ולא אמרין תיגבי עישור נכסים  
בזריא והאשר יחלוקה בשור לטעמא  
דמקניו עישור נכסים כדי שמהא  
לבנות פרנסת יושאין והא איבא טפי:  
ואמר לו ר' חנינא. וכי מפני שקדמה  
לי איבדה זו: גדולה מזו אמרו.  
ושאפילו מוכר האח את הנכסים:  
מיד הלקוחות העישור  
לפרנסה ואע"פ שאין מוציאין  
למונות ממעשדי: ואם אמר  
השניה ויורה. מפני שלא הספיקה  
ההלא בשעבוד של אחריס שהיא  
גדולה מזו לא אמרו שתפקיד ועכשיו  
ספקן בפנינו תפקיד. אלמא שמעינן לר'  
נחמיה קלובים טרפי ממעשדי אף  
על פי שאין כתובין בגון זו: מיקן  
קייאל. עישור: דאין לה קלא.  
ומטעם שמת האב הכל יודעין שהבן  
שולט עישור נכסים: ממו בנות  
גיונות כו'. הנושא את האשה ופסקה  
ועמו לזון את בתה חמש שנים וגירשה  
ביתוך חמש שנים ונשאת לאחר ופסקה  
ועמו כמו כן חייב לזונה חמש שנים  
ונה וא' נותן לה דמי מוונות  
בנותיהן נזונות מנכסים בני  
מחרין כדקתין מתניתין אין מוציאין  
למונן האשה והבנות מנכסים  
משועבדים: והיא אותה בת אשתו:  
גיונות מנכסים משועבדים כו'.  
אלמא כיון דקייזי חמש שנים אע"ג  
ללא כתיבא גביא ממעשדי כר' חנינא  
וקשיא לעולא: בשקנו מידו. וסתם  
קנין לכתיבה עומד: אי הכי בנות  
גמא. דהוא לה מיינה ליחזון ממעשדי  
והיולי ובקנו מידו קא מיייר: מאי  
פסקא. מאי דעתיה דתנא וכי פסקא  
למלימיה דסתם מאן דפסיק הכי קנו  
מידו לבת אשתו ולא קנו לבתו: דלא  
הוהא. שעריין לא נולדה: מי לא  
עסקינן כו'. כלומר ומי לא משמע  
גממי ממנה? כגון דהוה בנתיה לבת  
קנין: והכי דמי. כגון גירשה לאחר  
שנולד לו ממנה בנות: ואפדרה.

וּפְסָקָה עִמּוֹ מֵנֹאִים הִלְלוּ דָהָא מִנְּתִי סְתִמְתָּ תַּנּוּ: **וְכִי מִגְרֵעַ גִּרְעָה.**  
**וְכִי דְבַחְנָאִי בִּיד קֶאֱרַנְהּ.** וְהוּא נִמְי קִנּו מִיְדּוּ נִתָּן לִב  
 וְכִי דְבַחְנָאִי חוּקָה: **אִימָא לִרְרִי.** שֶׁל מַעוֹת הַתְּפִיסָה בְּמוֹתוֹ לִהְיוֹת יָדִידָה  
 מֵהֶס: **אִימָתִי.** אֲמָרוּ אִין מוֹרִיאִין לְאִלִּילַת פִּירוֹת מִנְּכַסִּים  
 שֶׁלֹּא שְׂקִידָא מִקְחוֹ. שֶׁל לִיקַח שֶׁנִּי זֶה שֶׁהִרְאָשׁוּן שֶׁלֹּא  
 שְׂקִידָא הַגּוֹלָה בָּא לְחֹזֵר עֲלֵיו: **לְשַׁבְּחוּ שֶׁל לִיקַח רִאשׁוֹן.** שֶׁשֶּׁנֶּקֶט זֶה  
 הַשֵּׁנִי מֵהַמּוֹרֵב עֲדִין לֹא הִשְׁבִּיחַ הַלִּיקַח הִרְאָשׁוּן אֶת הַקִּרְקַע הַגּוֹלָה:  
**לְשַׁבְּחוּ קִין שֶׁנֶּשָׁח לִרִאשׁוֹן בִּר.** דְּמַשְׁבִּיחָהּ וְהַכֵּל יוֹדֵעִים בְּצִבְחֵיהֶם  
 וְכִי אֲחֵרֵיהֶם הַקִּרְקַע עִם שִׁבְחוּ וּפִירוֹתֶיהָ עַל נִכְסֵי  
 אֲלֵמָא מִשּׁוֹם דְּלֹא קִידִים הוּא. וְלֹא מִשּׁוֹם קִלּוּבִין וְכִיבּוּבִין:  
**אֲלֵמָא מִשּׁוֹם לִפִּי שְׂאִין כְּסוּבִין.** וְאֵם בָּאת לְטָרְפוֹ לְקוֹחוֹת אִף  
 מִתְּנִילוּהָ עַל פִּה אִין לֶךְ אִדֵּם לִיקַח שְׂדֵה מִחֲצִירֵי לִפִּי שִׂירָא שְׂמָא יֵשׁ  
 וְהִיא אִין קִלּוּבִין. וְכִימָה יֵשׁ לְקוֹחוֹת לְהוֹרֵר וְכִלּוּבִין מִקּוּן  
 הָעוֹלָם נִמְי אִין הִדִּין לְטָרְפוֹ: וְהִלֵּה **אֹמֵר לֹא מִזֵּאִי אֵלֹא אֶחָד**  
**גִּנְעָשׁ.** כְּדַמְפְּרָשׁ טַעֲמָא דְּלֹא מִנְחֵתִי מִהֲדִידִי וְהוּא לִיָּה טַעֲמָתוֹ שֶׁל  
 הַטַּעַם זֶרִי אֲחֵרִי שֶׁאֵדָה מֵהֶס בִּיד וְהִרִי הוּדֵה לוֹ מִקְמַת:  
**לִי וְהִלֵּה אֹמֵר מִזֵּאִי וְהִסְדִּירִי כִּן אֶחָד מֵהֶס הִרִי וְהוּא שֶׁנֶּשָׁח.** בְּכִי  
 דְּהֵאָה כְּשִׁמְצָאֵם שְׁהִרִי גַם זֶה אֹמֵר כִּן וְהוּא לִיָּה הִדִּי מוֹדֵה בְּמִקְמַת טַעַם

1. ובראיא בב"ב (מג.) הביע בשבטת לו ד"ד אין לי על שדה זו, והנני דרי"א אין לי על האמר אלי כלום, ומשיב הביע שקצוני מ'ר, כלומר דאליס שני, ואמרנן במציע (ב"ב) בשטרא א"ר, דמיעקר הקצוני אל בביא משפברדא רש"י. שנה הרי חתוב, ומנחם חששנה

2. קרדם. מנח"ס הל"ס. משום פסידא דלקוחות וטפי לצררי. מנח"ס הל"ס. א'. חדששה צררי דרמונות ביה, אדאן צררי וצנה שתחווהו בתו על הפתחים ודאדא צררי חתפסה לו ביה

3. ד"ש געציק. א'. ואפשר דהיינו ושאקלו במונות לענין בני חרי. רמז קררי. משום כרי ביא

4. נמי לא גבי, חתם דאדא אפסידא אנפשיה אחתפסה צררי. צעיר. א'. רמז וריון. רמז קרשקש. למקח על שני, גובה מנכסם משפברדא, שני שבשעת שלקח יוקח שני שכר היה קצוב שבו

5. ולשבו ח' בשעת מכריה, מ"מ בשעת שנקצב יצא לו קול. רמז. 10. שכל כתיבה שאין לה ח' [א"כ] לעולא דאמר על שאין תרוביה, מה לו קדים מה לו קריס. שכל א"ל משום קצבה

6. קררי קצוב [א"ל] היה לו קול. רמז. קרשקש] כיון שנכשיו אחר קצוב קול יוצא עליו שקרשקש

7. עליו אחרות השבטת כענין שאמרנו בפרסתה ביה. ועכשיו הויכח דר"א [קצוביה]. רמז קרשקש

8. ויסי ור' רותן. ששקל. [וכל מלתא דאחיתא חשבה אענת ביה דמריא. רמז. 10. כי פתר לו

**חמישי גיטין** **נא.**

**אן דרמא קצובין אע"פ שאין בתובין.** פ' צקונטרס ואית ליה דמלוה  
על פה גובה ממעשעדי ואין נראה דזהדיא תנן בפרק גט פשוט  
(ב"ב דף קסא.) דגובה מנכסים בני חורין<sup>א</sup> ומפרש ר"מ דהכל לא איירי  
במלוה אלא בשאר מיני דקצבה כגון פסק לזון את בתה חמש שנים<sup>ב</sup>  
דדוקא במלוה על פה לא גבי

ממשעבדי משום למאן דזיין בלגנע  
 יוף אזל שאר מילי הוּ כמכר<sup>א</sup> דלמחר<sup>ב</sup>  
 (ב"ב דף מ"א): המוכר שדהו צעדיס<sup>א</sup>  
 גובה ממכסיו משועבדיס דלמאן למזון  
 בפרסיהס מוזנ<sup>א</sup>: **אמר** ר' חנינא  
 גדולה מזו ב'ו'. למאי דמסק בפרק  
 מניחת האשה (כתובות דף סט.). דרבי  
 יוחנן קיבלה מרבי (חנינא) הוה מרי  
 למיפרך השתא דבעי למידק דקצוין  
 לחודיה מהאי ארבי יוחנן דלמך לעיל  
 לפי שזין כמזוין ומיהו הסם דחורא  
 בעלמא הוה וצמסקנה דהכא ניחא:  
**בשקנו** מידו. פ' ב' צקונטרס דהוּ

כמכובזין דסמס קלין  
 לכמיהה עומד וקשה דל"כ אמאי  
 פריך אי הכי צנות נמי הא לא מהני  
 הכמיהה צנות טפא דלמחר לעיל<sup>א</sup> לכך נראה  
 דקנין אלס טפי מ'כמיהה' נלך פריך  
 צנות נמי נהי<sup>ב</sup> ד'כמיהה' לא מהני קנין  
 לימתי: **אימר** צררי **אתפסה**.  
 דוקא לגבי משועבדים<sup>ג</sup> חיישין אבל  
 גבי צני חרי לא דלמרינן צפרק שני  
 דיני גזירות (מכובזין ק:). דלרי לקטנה  
 לא מתפסין וצריך עיון דלענין משעבדי  
 חיישין צמזמות טפי ללרי מ'כמיהה'  
 דכמיהה נפרעת צשועה מנכסין  
 משועבדים ומוזות<sup>ד</sup> לא גבי כלל אפילו  
 צשועה<sup>ה</sup> ולענין צני חרי הוי איפכא  
 דלענין מוזות גבי צלל צשועה  
 ולכמיהה צני צשועה דמתנן צפ' שני  
 דיני גזירות (סס דף קד:). מי שהלך  
 למדינת הים ואשמו מוצעת מוזות  
 חנן אומר תשבע בסוף ולא תשבע  
 בתמלה<sup>ו</sup>: **אלמא** משום דלא קדים  
 הוא. פ' קטורת ולא משום דקלוזין  
 ומכובזין וק' דל"כ אי משני תנאי  
 לא הוי נקט לא כמר ולא כמר  
 ונראה דלעולא<sup>ז</sup> פריך דוקא ולמפשט  
 נמי דרבי חנינא קלוזין אע"פ שאין  
 מכובזין דבזמן שקדם שצמו של ראשון<sup>ח</sup>  
 היינו קלוזין ואין מכובזין דכמיהה לא  
 מהניא אע"ג שצבר צל השנה כיון  
 דצבעת הכמיהה אכתי לא הוה<sup>ט</sup>:  
**וכי** מה תקון העולם יש בזה והלא  
 אין מצובזין פ' קטורת ומו

הדין בלא מיקון העולם אין לגבות ממעשדי כיון דאין קאזיון וקשה  
דא ר' חנינא דלמרא לפי שאין קאזיון קאי לפרושי מפני מיקון העולם  
דמתי' <sup>טז</sup> לך נראה דה"פ קא מלית טעמא מפני מיקון העולם בכמיהה  
מה מיקון העולם י"ש בזה דאפילו הוו כתובין לא גבי ממעשדי דאין  
מיקון העולם מלי' בכמיהה אלא בקציה <sup>יז</sup> **ב"ר** א"א מינתחי מהדרר.  
ואפילו רבי' <sup>יח</sup> (מאיר) צ"פ"ק דליה (דף י"ד) דלמרא גבי יסיון וימנין  
דמיתעכל קטרייהו היינו משום דליה רבנא שהניח מאמצי ולא מנא  
אלא מנה אצל הכא מי יימר דלא מנא אלא אחד <sup>יט</sup> **תנא**  
**נמי הכי**. פ' בקנוטרס דל"ג מנא' והך סיפא נמי ר' יצחק  
אמרה וגרס בסיפא דהך שני שוורים קשורים מנאל' לי  
והלא אומר מנאמי והחורתי לך אחד מהם הרי זה נשבע וקשה  
דליהמניה במגו דאי בעי אמר לא מנאמי אלא אחד ועוד <sup>כ</sup> לפי המסקנא <sup>כא</sup>  
ר' יצחק דלמרא כמנאן אלא הכי גרסינן תניא נמי הכי שני שוורים מנאל'  
לי והלא אומר לא מנאמי אלא אחד אינו נשבע שני יסיון קשורים מנאל'

ורבין מנאמי מהדרי. וטענת שמא הוא: שני שוורים קשורים מאחז  
שהחזיר לו האחד דהויא ליה נמי טענה ודאית ואף על פי שלא  
בדורה. והך סיפא נמי ר' יצחק אמרה ולא גרסינן בה תניא נמי הכי:  
הוא

[illegible]

פ שאינן כתובין קאמר, והוכיח ג"כ טעמא דמתני' דלא כעולא. רש"י, טז. [וא"כ הוא יוצא] דס  
חזק ממתני' ומשני הוא דאמר כ"ר"א בן יעקב. מוס' ה"ל"ט, כ. דר"א ב"י מיידי בטוענו גדול ול"ש

עין משפט  
נר מצוה

**בב** א מיי פ"כ מהל'  
אישות הלכה ט סמג  
גלארין פא טוש"ע אה"ע  
סי' קיג סעי' ח ט:  
**בג** ב מיי שם הלכה ז  
טוש"ע שם סעי' ה:  
**בד** ג טוש"ע אה"ע סי'  
קכ סעיף ז:  
**בה** ד מיי פכ"ג מהל'  
אישות הלכה יח  
טוש"ע אה"ע סימן קיד  
סעיף ד:

## פסקי רי"ד

[illegible]

בר' יוסי. שיט"ק. י"ז. וממילא  
יון העולם. תוס' הרא"ש.